

Убиство, извршено клањем жртве, сачињава дело из ст II. т. 2. §. 167. Крив. зак.*

Државни тужилац Н. поднео је Н. Окружном суду оптужницу противу М. Ј., земљорадника из О., зато, што је 25. марта 1931. године, заклао Т. С., удову, и то на тај начин, што јој је ножем пресекао врат и вратне пршљенове, као и све органе који пролазе кроз врат, услед чега је наступила и њена моментална смрт, те тиме учинио злочин противу живота и тела из §. 167. од. I. Крив. Зак. На претресу, одређеном за пресуђивање овога дела, стављајући коначан предлог, тражио је, да суд оптуженог М. огласи кривим за горње дело и осуди на казну и плаћања.

По овој оптужници суд је изрекао пресуду, којом је, на основу доказа изнетих противу оптуженог на главном претресу, овога огласио кривим: што је дана, означеног у тужби државног тужиоца, лишио живота Т. С. на тај начин, што ју је прво ударио ножем испод леве кључњаче и на томе јој месту створио рану дугачку осам а широку три и по сантиметра, којом јој је скрозирао и леви врх плућа, а за тим јој пресекао и цео врат и све органе који кроз њега пролазе, услед чега је наступила и њена смрт. Нашавши, да овако утврђено чињеничко стање, садржи према оптуженом Ј. дело из става II. т. 2. §. 167. крив. зак., и признавши му олакшавајуће околности признање, добро владање, раздражено стање и кајање (које се састојало у томе што је, непосредно после убиства поч. С. покушао извршити самоубиство тиме, што је себи опалио у груди три револверска метка од којих му је један скрозирао лево плућно крило и изашао напоље, а друга се два задржала у грудном кошу), осудио на казну робије у трајању од осам година и трајан губитак часних права, као и накнаду штете и кривичних трошкова.

Овакву правну оцену дела оптуженог Ј., суд је засновао на начину извршења, а на име на томе, што је жртву, после убода ножем у груди, клао дотле, док јој и кичму није повредио, чинећи то све и поред њеног опирања, које је према лекарском налажењу, манифестовано у посекотинама њених прстију до самог кошчаног ткива. Према оваквим фактичким податцима, дакле, суд је оценио, да је начин, на који је оптужени Ј. лишио живота поч. С., свиреп.

Доследан својој правној оцени изложене радње оптуженог Ј., државни тужилац је противу овакве пресуде Н. Окр. Суда, изјавио ревизију коју је оправдао овако:

„Ни по оруђу, којим је дело извршено нити пак по начину извршења, не може се узети да је дело извршено на свиреп – окрутан начин. Оруђе, којим је дело извршено је, дакле, нож, каквим се оруђем у овом крају обично оваква дела извршују. Оптужени је хтео да убије поч. С. и то извршио свесно, а да би жељену последицу постигао он јој је задао два ударца ножем, вероватно прво у груди па за тим у врат, те је тако усмртио. Ни из чега се не може извести, да је лишење живота учињено мрцварењем, ударањем убијене на муке, нити се у ма чему свирепост манифестовала. Ово се поткрепљује исказима сведока очевидаца: Илића Вукашина и Ранђеловића Стојана, јер је према њиховим исказима радња извршења

* Бранич, Београд, 3/1932, стр. 167–168.

трајала кратко време, а према исказима вештака и смрт је наступила моментално. Не може се узети да је оптужени пок. С. клао. Овај израз „клати“ у вулгарном смислу значи отсећи жртви врат, али овакво отсецање може се узети двојачко: постепеним превлачењем оруђа преко врата жртве и једним јачим потезом. Први начин би се могао убројати у свирепост, али у овом случају није утврђено, да је оптужени убиство – пресецање врата извршио на овај начин, већ је вероватније, да је исто учинио на други начин, т. ј. једним снажним ударцем у врат ножем, што се никако не може сматрати као свирепост, јер такав ударац производи одмах жељену последицу, као и сваки други ударац у важан орган, који може имати за последицу смрт. Да је оптужени повреде на врату нанео једним замахом може се извести из протокола секције леша убијене, а у неколико и исказа поменутих сведока.

Из тога што су од убијене прсти били исечени не може се закључити да је то услед опирања убијене кад ју је оптужени клао, дакле само при клању, већ се такво опирање може манифестовати и код сваке друге повреде, јер онај коме је живот и тело угрожено увек се рукама брани, те се готово код сваке повреде јављају и повреде руку.

Тиме дакле што је оваву радњу оптужени подвео под § 167. одељак II. т. 2. к. з., суд је повредио материјални закон – § 337 т. 2.“

Молио је Касациони Суд, да донесе своју одлуку у смислу његовог гледишта у оправдању изјављене ревизије.

Касациони је суд, решењем одбацио горњу ревизију државног тужиоца, са разлога: што је Окружни суд све одлучне чињенице узео у оцену и своју пресуду довољно образложио, т. ј. дао разлоге, зашто налази да у радњи опт. Ј. стоји дело злочиног убиства из § 167. од II. т. 2. крив. зак., те у нападнутој пресуди нема повреде материјалног закона, па ни истакнуте повреде из т. 2 § 337. к. с. п.

Фебруара 1932.

Ниш.

Димитрије Н. Станковић

судија окр. суда у Нишу